

Rožni venec.

(Selko.)

isoko je stalo solnce. Vzbudilo je celo Tončka, ki so mu rekali vedno „zaspanček“. Pred hišo je skakal in nagajal Turinu. Ako je le mogel, prijel ga je za rep. Toda Turin se je bal zanj. Jezen se je obrnil in zarenčal. Tonček je seveda spustil rep.

Skozi okno je pogledal stari ded. Videl je veselo življenje v prosti naravi in pozelel si je vun, na prosto. Dolgo je ležal v postelji, že je mislil, da ga poneso v hladni grob. Toda vseoživljajoča pomlad je podelila tudi njegovim starim kostem zopet moči.

Prišel je vun. Sedel je na klop in potegnil iz žepa rožni venec.

Gori na nebu je svetilo solnce, po drevju so prepevale ptice pevke, na trati so duhtele cvetlice, na klopi pred hišo pa je opravljal starček svojo jutranjo pobožnost... Počasi in slovesno je molil. Enakomerno se premikajoče jagode so tolkle glasno druga ob drugo. Še dolgo potem, ko je bil že odmolil, je držal v rokah rožni venec. Opazoval je velike, črne jagode, in usta so se mu držala na smeh. Kolikokrat je prebiral te jagode, kot mladenič, kot mož, kot starček!

Ko je umiral oče, mu je izročil ta dragoceni zaklad z besedami: „Sin moj! meni je bil zvest spremljevalec na potu mojega življenja, naj spremlja i tebe!“

In od tedaj so hodile te jagode vsak dan dvakrat skozi njegove roke. In naj so ga trle nadloge, naj so ga prijeli križi in težave — rožni venec mu je olajšal trpljenje.

V te misli je bil zatopljen ded.

K njemu je pritekel Tonček, oklenil se ga okrog vratu in zapazivši molek v dedovih rokah, je vprašal: „Ded, kolikokrat ste že molili rožni venec?“

A nasmehnil se je stari ded, pogladil Tončka po glavi in rekel: „Tonček moj, ti še ne znaš tako daleč šteti.“

Tonček je nekoliko časa molčal, nato zopet začel: „Ded, povejte mi nekaj o stricu!“

Slišal je namreč mnogokrat, kako je pripovedoval ded o svojem sinu, ki ga je bil dal v šolo.

„Kadar boš velik, pa ti bom povedal.“

In dedu so se vzbujali spomini na sina.

Lepo jutro je bilo. Napregel je konja in sedel na voz s svojim Jankom. Peljal ga je v mesto v šolo. In Janko se je učil pridno, vedno je bil med prvimi. Ali zašel je v slabe tovarišije. Ni se menil za opomine skrbne matere, za opomine očetove. Ta dva pa sta molila zanj. E, dostikrat je preštel oče

jagode rožnega venca moleč za svojega sina! In molil je vedno, naj mu bi dal Bog srečo, naj bi ga pripeljal na pravo pot.

Sin je dovršil srednje šole in odšel na Dunaj — postati je hotel zdravnik. Ni izpolnil želje starišev, da bi šel v semenišče. Tam je zašel še bolj na kriva pota — izgubil je vso vero.

Oče pa je molil rožni venec, proseč, naj bi Bog pripeljal njegovega Jankota na pravo pot.

Sin je zbolel. Dobil je jetiko. Vrnil se domov k očetu. In ta je sprejel vesel nesrečnega sina.

In ko je ležal sin bolan pod domačo streho, oživljali so se mu spomini na veselo otročjo dobo. Kako prisrčno je molil tedaj, kako častil Marijo! In v srcu so se oglašali materini nauki o veri, o grehu...

Začel je verovati. Obžaloval je svoje grehe in prosil spovednika. Spovedal se je ter kmalu na nato umrl.

Žalostni spomini za očeta! In vendar: veselil se jih je. Saj je Bog uslišal njegovo molitev in pripeljal sina na pravo pot. Ni zastoj molil rožnega venca.

In zopet je vzel molek v roke in molil za večni pokoj sinu. In pri molitvi je bil tako srečen, tako zadovoljen, da se mu je zibal sladek smehljaj okrog ust.

Mali Tonček pa je gledal deda in sklenil, da hoče tudi on tako moliti, kedar bo večji. Saj je ded tako lep, tako vesel, kadar drži v rokah rožni venec in moli!

Bajka o materi.

Bolna sedem dolgih tednov
Mlada mati je ležala,
Ne zdravila, ne lečila
Več ji niso pomagala.
Tiho, vdano je trpela,
Dvigala je bele roke
In molitve šepetala.
Ni prosila sebi zdravja,
Ni prosila sebi smrti,
Le za svoje dete malo
Je prosila in molila.

Aj, ti dete, vbogo dete,
Niso zlata nasejale
Vile v zibel ti ob rojstvu,

In na trdem svetu samo
V silni bedi boš ostalo,
Ko priplava smrtni angel
In ti vgrabi milo mater.
Bledo že je njeno lice,
Znoj rosi ji hladno čelo,
Oslabele so roke ji,
Oslabeli vsi ji udje,
Že prihaja smrtni angel.

Materino sveto srce
Več ne bñje, več ne žije,
Velo lice, blede čelo,
In ljubeče njene roke
So na veke se sklenile.

Daleč, daleč so nebesa
Nad gorami, nad zvezdami,
Toda mati pozabila
Ni na svoje dete malo.
Ko je bolno, zapuščeno
Jokalo po njej edini,
Tiho, tiho je iz neba,
Mati k detetu dospela,
Zibala ga na kolenih
In mu pela pesmi lepe,
Ga hranila in pojila.

V njenih nežnih je objemih
Rastlo dete in odrastlo.

Tatjan.

